

De wensput

Eerder verschenen boeken van Mandy Ronella:

De eerste overstroming (The Flood Trilogy #1)

De volgende verdediging (The Flood Trilogy #2)

De laatste verandering (The Flood Trilogy #3)

MANDY RONELLA

DE WENSPUT

De wenswereld 1

MR

De wensput (De wenswereld #1)
© 2016 Mandy Ronella

ISBN 978 94 02 15285 2

www.bravenewbooks.nl/mandyronella

HOOFDSTUK 1

DE EERSTE WENSEN

‘Ik heb echt geen zin om te gaan.’

‘Dat weet ik, maar we moeten wel. We kunnen haar niet zomaar alleen laten op haar verjaardag.’

‘Ze is niet alleen. Ze heeft al die mensen uitgenodigd.’

‘Wie zegt dat die ook allemaal komen?’ zegt Cindy.

Ze staat in de hal van het huis van Mirscha te wachten totdat ze eindelijk naar beneden komt. Haar keel doet pijn van het schreeuwen naar Mirscha die de trap op is gerend om haar spullen te pakken.

Als ze naar beneden komt, heeft ze niet alleen haar mobieltje en portemonnee gepakt, maar heeft ze zich ook zwaar opgemaakt met zwarte eyeliner en heeft ze andere kleren aangetrokken, een zwarte jurk met doodhoofdsprint.

‘Als je geen zin hebt om te gaan, waarom heb je dan net make-up op gedaan en heb je andere kleren aan?’

‘Ik wil toch niet te veel opvallen,’ zegt ze met een knipoog.

‘Jaja,’ zegt Cindy. Dan had ze beter gewoon die spijkerbroek van net aan kunnen houden. ‘We gaan, oké?’

Cindy houdt de voordeur open en samen lopen ze een warme avond aan het eind van augustus in.

‘Jij mag anders ook wel eens wat make-up op doen, als je wilt. Of andere kleren aan doen. Je hebt elke dag hetzelfde aan,’ zegt Mirscha terwijl ze niet eens naar Cindy kijkt.

Dat is niet waar, denkt Cindy, want ze heeft wel andere kleren. Ze lijken misschien allemaal veel op elkaar, maar misschien is dat wel haar stijl, zoals Mirscha haar stijl heeft. Verder heeft ze wel make-up op. Het is alleen zo subtiel dat niemand het ziet.

‘Meiden, wat leuk dat jullie er zijn!’ Sara schreeuwt om boven de harde muziek en het lawaai van alle mensen uit te komen.

Cindy en Mirscha kijken naar de menigte in de achtertuin van Sara. Het is hier nog nooit zo druk geweest.

‘Wie zijn al die mensen?’ vraagt Mirscha terwijl ze minachtend naar het feest kijkt.

‘Mensen van school!’ zegt Sara vrolijk. ‘Ze zijn hier allemaal voor mij. Leuk, hè?’

‘Jah, uuh...’ mompelen Cindy en Mirscha tegelijk.

Cindy herkent wat mensen van school die bij hen in de klas zitten, maar ze weet zeker dat ze de meeste mensen nog nooit heeft gezien.

Mirscha doet niet eens de moeite om ze te bekijken.

‘We hebben cadeautjes voor je.’ Cindy houdt de pakjes omhoog en Sara reageert alsof ze de pakketjes nog niet had opgemerkt.

‘Oh, wat leuk! Dankjewel, meiden. Zet ze daar maar neer! Ik moet weer terug!’ Ze draait zich om en mengt zich tussen de menigte.

‘Wat is er met haar aan de hand?’ zegt Mirscha nadat ze de cadeautjes op de aangewezen plek hebben gelegd.

Er ligt al een hele berg. Hoe moet Sara nou weten dat deze cadeautjes van hen waren? Ze hadden ze met heel veel zorg uitgezocht.

‘Ze heeft eindelijk wat ze wil.’ Cindy klinkt teleurgesteld. ‘Ze heeft eindelijk vrienden.’

‘Wij zijn haar vrienden. Niet... dat!’ Mirscha kijkt alsof ze iets vies heeft gegeten. ‘Hallo! Ze kent die mensen niet eens.’

‘Waarschijnlijk zijn ze vrienden op het internet. Weet ik veel.’

Cindy en Mirscha hebben niet zo veel met social media, maar Sara is er altijd mee bezig. Ze is altijd op zoek naar meer ‘vrienden’.

‘Ik heb hier echt geen zin in.’

Mirscha loopt naar een bankje dat al zo lang als Mirscha en Cindy zich kunnen herinneren daar staat. Ze gingen daar vroeger altijd zitten wachten op Sara totdat ze klaar was om met hen mee naar school te lopen.

‘Hoe komen die mensen eigenlijk hier?’

‘Met de auto? Hun ouders zullen ze wel hebben gebracht. Of met de fiets. Volgens mij wonen die jongens daar niet zo ver weg...’

‘Dat bedoel ik niet.’ Mirscha rolt met haar ogen zonder Cindy aan te kijken. ‘Waarom zijn ze hier? Op school kijken ze nooit naar Sara om.’

‘Naar ons toch ook niet?’

‘Nee, dat bedoel ik. Het is zo nep. Maandagochtend is iedereen dit allang weer vergeten en wordt ze weer door iedereen uitgekotst zoals altijd.’

‘Ik denk dat ze het morgen al wel weer vergeten zijn,’ zegt Cindy.

Een lange jongen met een strak shirt aan en dure sportschoenen loopt weg van de menigte en Cindy en Mirscha’s kant op en kotst op ruikafstand van het bankje zijn laatste maaltijd uit.

‘En blijkbaar zullen ze vandaag al kotsen,’ zegt Cindy terwijl ze haar neus optrekt.

‘Gat-ver,’ zegt Mirscha overdreven langzaam.

De jongen lijkt er allemaal niet zo veel om te geven en loopt weer terug naar de menigte en wordt met luid gejoel weer verwelkomt door zijn vrienden.

‘Tot hoe laat duurt dit feest nog?’

‘We zijn er net. Als dit is wat ze wil doen op haar zestiende verjaardag, dan laten we haar maar,’ zegt Cindy terwijl ze kijkt hoe Sara met twee meisjes staat te lachen die hen als ze op school zijn juist uitlachen.

Het is net alsof dit een andere werkelijkheid is. Je haalt het schoolgebouw weg en ineens zijn alle mensen anders. Of misschien is het de walm van alcohol gemixt met parfum dat de oorzaak is.

‘Ik ben alleen bang voor wat ze voor haar zeventiende verjaardag gaat doen, en voor haar achttiende, en voor haar negentiende, en...’

‘Je gaat toch niet nog verder door, hè?’ vraagt Mirscha fronsend.

Een tijdje zitten de twee meiden in stilte te kijken naar het feest waar ze wel voor zijn uitgenodigd, maar waar ze nooit deel van zullen uitmaken.

‘Denk je dat we elkaar dan nog kennen?’ zegt Cindy.

Mirscha kijkt voor het eerst opzij naar Cindy en haar donkerblonde haar.

‘Over een paar jaar, bedoel ik.’

‘Hoe moet ik dat nou weten,’ zegt Mirscha op die typisch snauwende manier. ‘Ik hoop het.’

Sara’s schelle lach komt boven het rumoer uit.

‘Denk ik. Kom.’

Sara heeft een enorm groot huis. Mensen in het dorp zeggen dat het vroeger een hotel is geweest. Toch zijn haar ouders niet super rijk, zoals je misschien zou denken als ze zich zo’n groot huis kunnen veroorloven. Het huis zit al jaren in de familie en Sara’s vader heeft het van zijn ouders gekregen. Achter het huis ligt een enorm grote tuin met overal bomen. Het is eigenlijk gewoon een klein bos met wandelpaden waar je, als je er doorheen loopt, niet eens doorhebt dat je eigenlijk midden in een gat van een dorp staat. Vroeger konden Sara, Mirscha en Cindy hier urenlang doorbrengen en spelletjes spelen.

Mirscha zucht. ‘Gelukkig.’

Hoe verder ze van de menigte aflopen hoe rustiger ze zich voelt.

‘Waar ga je naartoe?’ Cindy probeert Mirscha’s snelle passen bij te houden. ‘We kunnen niet te ver gaan. Het is al donker.’

Mirscha lacht. ‘We kunnen ook niet ver gaan, Cindy, want dan sta je in de tuin van de bureu. Hoe heet hij ook al weer?’

‘Slager Sil,’ zegt Cindy voordat ze doorheeft dat Mirscha dat expres zo vraagt. Ze heeft nog steeds een rare angst voor die man en ze hoort Mirscha lachen. ‘Haha. Heel grappig, hoor.’

Mirscha stopt bij het kale stuk grond in het bos. In het midden staat een oude, met planten overgroeide waterput. ‘Zal ik je even een duwtje geven?’

Zodra Cindy Mirscha heeft ingehaald, geeft Mirscha haar een duwtje in haar zij in de richting van de put.

‘Aah, nee!’ schreeuwt Cindy.

Dan schaamt ze zich omdat ze vindt dat ze zich als een klein, bang kind gedraagt en haar hele gezicht wordt rood. Gelukkig kan niemand dat zien in het donker.

‘Stel je voor dat je daar echt in valt. Je komt er nooit meer uit!’

De gedachte alleen al beangstigt haar en ze denkt er liever niet aan.

‘Ik zou je wel redden, hoor,’ zegt Mirscha lachend, maar ze meent het wel.

Om de put heen is een stuk kale grond waar alleen gras en onkruid op groeit, maar geen bomen. Cindy blijft in de buurt van de bomen die het stuk omringen terwijl Mirscha gaat zitten op het muurtje dat om de put is gebouwd.

‘Ach, kom toch hier. Je kunt hier heel mooi naar de sterren kijken.’

‘Dat kan hier ook, hoor,’ zegt Cindy eigenwijs.

Ze heeft nooit dichter bij de put durven komen. Toen ze vijf was en voor de eerste keer bij Sara kwam spelen, vertelde Sara haar dat haar oma tijdens een wandeling in de tuin per ongeluk in die put was gevallen en dat niemand haar daarna ooit nog terug had gezien. Dat kan helemaal niet waar zijn aangezien Sara’s oma’s allebei nog leven, maar dat wist Cindy toen niet. Ze heeft maandenlang nachtmerries gehad over die put en het maakt haar niets uit wat anderen zeggen, ze komt niet in de buurt van die put.

Mirscha gaat onhandig op het lage muurtje liggen. Het is een muur die de wensput omheint. Midden in de vierkante omheining van de muurtjes staat de put.

‘Ik zie de Grote Beer,’ zegt Mirscha overdreven.

‘Vast.’

Mirscha weet helemaal niks van sterrenkunde. Cindy wel. Het heelal heeft haar altijd al gefascineerd. Dat er nog zo’n grote wereld is buiten dat kleine wereldje waar zij zelf in leven met al hun kleine problemen die in de ogen van de mensen zo gigantisch lijken is voor haar het meest fascinerende in de wereld.

Mirscha komt overeind.

‘Heb je niet stiekem wel eens dichterbij willen komen? Is dat waarom je het niet durft? Omdat je bang bent dat datgene waar je altijd zo bang voor was eigenlijk datgene is waar je het meeste van zult houden?’

‘Wat? Waar heb je het over?’ zegt Cindy lachend.

Voor het eerst deze avond kan ze lachen. Dat vindt Cindy het leukst aan Mirscha. Dat ze van die dingen kan zeggen waar niemand iets van begrijpt, behalve zichzelf misschien.

‘Over een put. In een tuin.’

Mirscha springt van het muurtje en loopt naar de put. Ze pakt een takje van de grond en houdt het dramatisch boven het grote, ronde gat. Ze verwacht waarschijnlijk dat Cindy een of andere bange reactie gaat geven, maar dat doet ze niet en dus is het leuke er af voor Mirscha. Ze gooit het takje weer op de grond.

‘Jongens. Wat doen jullie hier? Het feest is daar, hoor.’

Sara duikt ineens op vanuit de bossen. Haar wangen zijn rood en haar ogen schitteren in het maanlicht. Ze heeft het echt naar haar zin.

‘Sorry, Sara. Ik weet dat het je verjaardag is,’ begint Cindy.

‘Het feest is verschrikkelijk,’ zegt Mirscha.

Sara kijkt Mirscha aan, maar vertrekt geen spier. Dan kijkt ze naar Cindy, maar die zegt ook niets, omdat ze vindt dat Mirscha gelijk heeft. Cindy wil zich opnieuw verontschuldigen, maar Sara onderbreekt haar.

‘Ik weet het. Ik dacht dat het heel leuk zou zijn, maar het is ook leuk.’

Cindy en Mirscha trekken hun wenkbrauwen op. Of eigenlijk trekt Mirscha haar wenkbrauwen op en probeert Cindy haar wenkbrauwen op te trekken aangezien ze dat niet echt kan.

‘Het is leuk, maar ook... Nou ja, ik weet niet. In het echt is het gewoon, anders.’

‘Anders dan zoals je had gedacht?’ vraagt Cindy.

‘Nee. Anders dan op Facebook. Ik ben echt vrienden met al die mensen en we sturen elkaar leuke berichtjes en updates en nou ja, in het echt dus niet. Dan eten ze.’

‘Ja, dat hoeft je niet te doen of Facebook,’ zegt Mirscha sarcastisch.

‘Maar ik moet weer terug, hoor, want het is ook wel leuk.’ Ze kijkt de andere twee meiden verwachtingsvol aan. ‘Blijven jullie hier? Want ik heb ook meloen gekocht, Cindy, en van die kaashapjes.’

Mirscha houdt van die kaashapjes, maar ze reageert er niet op.

‘Meiden, vandaag is een grote dag.’

Mirscha gaat ineens achter het muurtje staan, spreidt haar handen en praat alsof ze een spelprogramma op televisie presenteert.

‘Vandaag wordt Sara Harm zestien jaar oud. Een mijlpaal, al zeg ik het zelf. Een gebeurtenis om te vieren met al haar Facebook-vrienden.’

‘Het zijn niet al mijn Facebook-vrienden, hoor,’ zegt Sara snel voordat ze in lachen uitbarst door Mirscha’s vreemde vertoning.

‘Samen met bijna al haar Facebook-vrienden,’ gaat Mirscha verder. ‘En haar twee vrienden in het echte leven, Cindy en de wonderbaarlijke Mirscha, die op dit moment niet aanwezig is, want ik ben niet Mirscha.’

Dat laatste stuk zegt ze heel snel. Cindy begint te lachen en samen met het gelach van Sara is dat het mooiste geluid op de wereld voor Mirscha. Het klinkt als een perfect georkestreerde melodie met de diepe, harde toon van Sara en de hoge, zachte toon van Cindy.

‘Een dag waarop Sara’s diepste wens in vervulling is gegaan, namelijk een feest. Niet te geloven dat dat is gebeurd.’

Mirscha begint overdreven te klappen en Sara klapt mee. Het overstemt alle geluiden van de menigte verderop.

‘Echt niet te geloven dat je een berichtje hebt gestuurd op Facebook en dat dat allemaal is gelukt.’

Sara loopt naar Mirscha toe en gaat op het muurtje zitten. Haar lichtgele jurk zal er waarschijnlijk vies van worden, maar daar denkt ze op dat moment helemaal niet aan. Dit is het grappigste wat er de hele dag is gebeurd.

‘Een dag die we nooit zullen vergeten. Vooral de geur niet. Maandag zal alles anders zijn. Iedereen die daar nu staat adem te halen zal ons weer negeren en met de nek aankijken. Gelukkig maar.’

Ze stopt even voor een dramatische pauze.

‘Volgend jaar zullen we hier weer zijn en de jaren daarna totdat we uit dit dorp weg kunnen en een andere plek moeten zoeken die Cindy de stuipen op het lijf jaagt.’

‘Alleen als het zo donker is!’ roept Cindy.

Sara lacht.

‘Dat is wat ik wil. Geen feest, geen kots en dat Cindy hierheen komt en een grote meid wordt,’ zegt Mirscha.

‘Inderdaad,’ zegt Sara.

‘En wat moet dat inhouden? Ik ben nog geen zestien, hoor. Ik hoef nog geen mijlpaal te vieren.’

‘Nee, maar we vieren vandaag die van mij.’ Sara stapt over het muurtje heen en gaat met haar handen in haar zij staan.

‘Alleen als jullie me niet aanraken,’ zegt Cindy.

‘Ooh, mogen we mevrouw niet aanraken?’ zegt Sara op die typische nette-vrouwenstem van haar.

‘Je moet me niet duwen of zo. Dan... gewoon niet doen, oké?’

Cindy stapt weg van de bomen en in het licht van de volle maan. Ze kijkt naar boven naar de sterren. Het is inderdaad een mooie nacht. De sterren zijn duidelijk te zien, maar de Grote Beer kan ze niet vinden.

‘Als je naar boven blijft kijken, val je dadelijk nog in de put, Cindy!’ Sara lacht het uit, maar het brengt Cindy weer tot haar positieven.

Ze kijkt naar beneden en denkt aan hoe onbenullig dit is in vergelijking met alle sterren die ze net heeft gezien. Hoe ver weg ze zijn en... hoe dichtbij die put is!

Ze stapt over het lage muurtje heen. Alle drie de meiden zijn super stil en dan klinkt er ineens een harde gil. Het is niet van Cindy, maar van een van Sara’s Facebook-vrienden.

‘Ik schrik me rot.’ Cindy legt een hand op haar hart en probeert haar hartslag te vertragen. ‘Ik wou dat dat feest

afgelopen was,' zegt ze boos, maar dan begint ze opgelucht te lachen.

'Je hebt het gedaan! Woehoe! Halleluja! Ze heeft het gedaan! Ze is over een muurtje gestapt! Jawel!' Sara schreeuwt het uit.

Mirscha glimlacht. 'Goed gedaan, meid. Ik ben super trots.'

'Ik ook,' zegt Sara en samen met Mirscha geven ze Cindy een knuffel totdat Cindy wordt geplet.

'Au! Auhau!' Dit is inderdaad een moment dat Cindy nooit zal vergeten. 'Nu plet je me echt.'

Ze lachen alle drie totdat ze niets anders meer horen dan elkaars gelach.

'Nu we deze mijlpaal voor mijn zestiende verjaardag hebben gevierd met een geweldig ritueel stel ik voor dat we dit elk jaar zo doen,' zegt Sara hooghartig.

'We laten Cindy elk jaar over een muurtje stappen? Steeds een stukje hoger?' Mirscha maakt gebaren met haar handen om aan te geven hoe moeilijk het voor Cindy zou zijn om over een heel hoog muurtje te stappen met Cindy's onhandige manier van bewegen.

'Nee. We doen elk jaar iets wat we eng vinden,' zegt Sara.

'Of iets wat we willen?' voegt Mirscha toe.

'Hmm, dat kan ook. Wat denk jij, Cindy?'

'Ik denk dat het niet uitmaakt welke dag het is. Ik moet elke dag wel iets doen wat ik eng vind. Niet alleen op jouw verjaardag, hoor.' Cindy kijkt serieus, waardoor de andere twee nog harder moeten lachen.

'Zoals in de spiegel kijken, bedoel je,' zegt Sara en meteen daarna weet ze dat ze iets heeft gezegd wat ze beter niet had kunnen zeggen.

Cindy kijkt naar de grond en alle drie houden ze meteen op met lachen.

'Sorry, Cindy.' Sara meende helemaal niet wat ze zei. Cindy is helemaal niet lelijk. Eerlijk gezegd vindt Sara zichzelf veel lelijker dan Cindy en Mirscha alle twee bij elkaar.

'Luister niet naar wat ze zei, Cindy. Ze meende het niet,' zegt Mirscha snel.

‘Nee, echt niet. Ik meende het echt niet. Ik bedoel, kijk naar mij. Wie wil mij nou? Ik ben een flapuit die veel te veel eet en veel te hard praat.’

‘Dat is niet waar,’ zegt Mirscha.

‘Ik wou dat ik een vriendje had,’ zegt ze treurend. ‘Net als Kim en Lorette.’

‘Juist, ja. Iedereen wil wel wat. Ik wou dat...’ Mirscha wordt onderbroken.

‘Hoor je dat?’ zegt Cindy terwijl ze naar boven aan het turen is. Dan buigt ze haar hoofd langzaam naar beneden en kijkt eerst naar Mirscha en dan naar Sara.

‘Wat?’ fluistert Sara.

‘Helemaal niks. Dat bedoel ik juist. Ik hoor helemaal niks. Wat is er gebeurd met je feest?’

HOOFDSTUK 2

UITGEFEEST

‘Waar is iedereen?’ Sara loopt verward rond tussen de etensresten en achtergelaten plastic bekers. ‘Zouden ze hebben gemerkt dat ik weg was en maar gewoon zijn weggegaan?’

‘Ik betwijfel het,’ zegt Mirscha terwijl ze met haar voet een fles waar een of andere sterke drank in heeft gezeten opzij duwt.

‘Nou ja, ze kwamen toch voor mij.’

‘Lieverd, je zet jezelf voor schut.’ Mirscha glimlacht terwijl ze plastic bekertjes op elkaar probeert te stapelen.

‘Er zijn nog mensen op de oprit,’ zegt Cindy en samen met Sara loopt ze naar de voorkant van het huis.

‘Kim!’ schreeuwt Sara. ‘Kim! Waar ga je heen? Waar is iedereen?’

‘Oh, iedereen is weg,’ zegt Kim breed glimlachend. ‘Mijn moeder komt me ophalen, want mijn fiets was kapot en iedereen was al weg, dus ik kon ook niet bij iemand achterop, want iedereen was er gewoon al vandoor gegaan, dus ja.’ Kim praat altijd heel snel en met hele lange zinnen.

‘Oh, wat jammer,’ zegt Sara op een toon waaruit blijkt dat ze dat helemaal niet zo erg vindt. ‘Maar wat erg voor je.’ Dit meent ze wel echt.

‘Ja,’ zegt Kim dramatisch alsof ze net samen tot een vreselijke conclusie zijn gekomen. ‘Oh, daar komt mijn moeder aan. Tot maandag, Lara!’

Kim stapt in en de auto rijdt weg. Sara kijkt de auto na totdat hij niet meer te zien is vanaf de oprit.

‘Lara,’ zegt Cindy lachend. ‘Kom, Lara!’

Sara komt niet in beweging en blijft maar in de verte staren.

Cindy gaat naast haar staan en spreekt haar zachtjes op vriendelijke toon toe. ‘Sara, kom. Je verjaardag is toch nog niet over? Het is nog steeds geen twaalf uur geweest.’

‘Weet ik. Ik vind het gewoon zo stom. Waarom denkt ze dat ik Lara heet? Op mijn Facebook staat toch duidelijk Sara met een ‘S’? Of niet? Misschien moet ik dat straks eens even nakijken.’

De twee meiden lopen terug naar de achtertuin waar Mirscha bezig is met opruimen.

‘Misschien kan je dat beter morgen doen. Wanneer komen je ouders thuis?’ Cindy trekt haar neus op terwijl ze de vuilnisbak oppakt en er bekers in begint te gooien.

‘Ja. Wanneer komen je ouders thuis om dit op te ruimen?’ zegt Mirscha terwijl ze de rotzooi die ze net bij elkaar had geraapt weer op de grond laat vallen. Ze weet zelf ook wel dat ze dit allemaal zelf op moeten ruimen.

‘Ik wou dat we gewoon met onze vingers konden knippen en dat alles schoon was,’ zegt Sara zeurend. ‘Schoonmaken is zo saai. Kom, dan gaan we weer terug naar de waterput. Het was daar net zo gezellig!’

‘Misschien moeten we eerst al die flessen weggooien voor je ouders thuiskomen. Ik denk niet dat ze daar zo blij mee zullen zijn als ze thuiskomen,’ zegt Cindy serieus.

‘Ik weet het, Cindy. Drank is slecht.’ Sara zucht en rolt met haar ogen. ‘Ik heb er geen slok van gehad, hoor. Ik zweer het. Ik ben net zo braaf geweest als jij, Cindy, en heb de wet niet overtreden.’

‘Maar je hebt het wel gekocht,’ zegt Cindy zachtjes zonder te proberen veroordelend over te komen.

‘Nee,’ antwoordt Sara. ‘Mijn ouders hebben het gekocht.’

Cindy kijkt Sara met een rare gezichtsuitdrukking aan.

‘Ja, het was hun drank. Stom, hè? Ouders mogen wel drinken en kinderen niet. Alsof drank ineens niet meer ongezond is als je achttien wordt. Nou, ik pak al het glas wel bij elkaar. Jullie weten toch niet waar de glasbak staat.’

Sara pakt een paar flessen bij elkaar om in de bak met al het glasafval te gooien.

‘Het stinkt,’ zegt Cindy. ‘Sara? Neem ook maar wat schoonmaakmiddel mee. Het is overal vies. Iew.’ Cindy duwt

haar neus dicht terwijl ze bekertjes met sigaretten erin in de vuilnisbak gooit. ‘Ze hebben ook gerookt. Sara?’

‘Jahaa, Cindy. Ik weet het.’ Sara loopt het huis uit met schoonmaakdoekjes en vuilniszakken in haar handen.

‘Cindy, ruim jij de cadeautjes maar op,’ zegt Mirscha. ‘Die stinken niet. Daar ga ik tenminste van uit.’

‘Wat?’ roept Sara verontwaardigd uit. ‘Dat zijn wel mijn cadeautjes. Voorzichtig! Cindy!’

Cindy pakt een paar ingepakte cadeautjes bij elkaar en laat ze bijna vallen.

‘Sorry,’ mompelt ze schuldig.

Hoe vaak ze zich ook voorneemt om niets meer uit haar handen te laten vallen, het gebeurt toch elke keer weer.

‘Gooi het maar meteen in de vuilniszak. Het zal toch wel grote rommel zijn. Hier.’ Mirscha reikt Cindy met een gemene glimlach een vuilniszak aan.

‘Jongens! Nee!’

Mirscha en Cindy lachen en Sara’s serieuze gezicht verandert uiteindelijk ook in een lach.

‘Misschien wel, ja.’

Mirscha loopt ook naar de tafel met cadeautjes en pakt er een van af. Ze haalt het inpakpapier er vanaf. ‘Oh, oogschaduw. Bruine! Die had je nog niet. Wel? Wauw.’ Mirscha kijkt met een overdreven verraste blik naar het cadeautje terwijl ze het omhoog houdt. ‘In de vuilniszak!’

‘Parfum,’ zegt Cindy schuddend met een cadeautje. ‘Weg ermee!’

‘Hou op!’ zegt Sara lachend. ‘Misschien is het wel hele mooie... wacht!’

Dan zijn Cindy, Mirscha en Sara alle drie stil. Ze horen alle drie het geluid van een auto die wordt geparkeerd.

‘Je ouders zijn thuis,’ zegt Mirscha deftig. ‘Je bent nog niet oud genoeg voor alcohol en al die troep. Cindy heeft gelijk. Wist je dat het je hersencellen doodt? Je wordt er dommer van.’

‘Ik zei toch dat ik niks op had!’ fluistert Sara hard. ‘Still!’

De vader en moeder van Sara komen de hoek om en lopen hun gigantische tuin in. Ze moeten over het terras met alle troep lopen om bij de achterdeur te komen. Ze hebben allebei gigantische boodschappentassen in hun handen.

‘Hoi meiden,’ zegt Sara’s moeder. ‘Hoe was je feestje? Is iedereen al weg?’

Sara’s ouders kijken om zich heen alsof ze verwachten dat alle gasten in hun grote tuin achter de bomen verstopt zitten.

‘Ja,’ zegt Sara terwijl ze haar blonde haar naar achteren zwiert alsof ze enorm veel zelfvertrouwen heeft. ‘Iedereen is al weg.’

‘Mooi,’ zegt Sara’s vader. ‘En jullie hebben alles ook al netjes opgeruimd. Wat goed. Echt fijn. Heb je een fijne verjaardag gehad, Sara?’

Sara knikt met grote ogen. Ze kan niet geloven dat ze niets zeggen over alle troep. Het is niet alsof het helemaal niet opvalt.

‘Ja.’

‘Zestien jaar al.’ Sara’s moeder zucht. ‘En al zo verstandig. Maar ga maar snel naar binnen, want het is toch best koud, vinden jullie niet?’

Dan zijn Sara’s ouders vertrokken en doen ze de achterdeur van hun grote huis achter zich dicht. De drie meiden zeggen helemaal niets.

‘Wat was dat?’ zegt Mirscha als eerste.

‘Hebben jouw ouders brillen nodig?’ vraagt Cindy.

Mirscha en Cindy kijken naar Sara die nog steeds met grote ogen naar de achterdeur aan het staren is.

‘Ik heb hun alcoholische drankflessen gestolen.’

‘Ja. En mensen die je eigenlijk helemaal niet kent hebben dat hier op zitten drinken terwijl sommigen ook nog hebben staan roken. Ze hebben zo ongeveer alles gedaan waar Cindy een hartaanval van zou krijgen,’ zegt Mirscha.

‘En ze merken er niets van?’ Sara kijkt met een schuin hoofd naar haar twee vriendinnen. ‘Raar.’

‘Ja,’ beaamt Cindy.

‘Hoeven we nu niet op te ruimen?’ vraagt Mirscha. ‘Je moeder had gelijk. Het is best koud en ik wil niet ziek worden. Maandag moeten we gewoon weer naar school.’

Cindy gaat verder met opruimen en Sara helpt mee terwijl Mirscha de cadeautjes naar binnen brengt.